

— Εύχαριστώ, είπεν ο Κορεντίνος. Δός εις ήμας μίαν ώραν και σοι όμνύω διάδειν θά υπάρχουν πλέον δικασταὶ οὔτε δικαστήρια δι' ήμας.

— Εστω, μίαν ώραν.

— Χαίρε, Ζεαννίνε, και εύχαριστώ. "Αν ίδης τὸν Κλαύδιον εἰπέ του νὰ μᾶς συγχωρήσῃ. Εἰπέ του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ κατηραμένον Πενοέ.

Ο Ιάκωβος ἔμειδισεν.

Οι ἀδελφοὶ συνηντήθησαν εἰς τὰς σκέψεις των.

Ο Ζεαννίνος ἀπεμακρύνθη κεκυφώς.

Ἐσκέπτετο διάδειν μετὰ μίαν ώραν θ' ἀνήγγελε τὴν εἰδησιν εἰς τὴν μητέρα τῆς Καικιλίας.

Μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ώρολόγιον του, ὅπερ ἦν δῷρον τῆς Καικιλίας κατὰ τὴν πρώτην του ἔτους.

Ο ώροδείκτης ἐδείκνυε τὴν δευτέραν ώραν.

"Αμα ώς ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη, ο Κορεντίνος ἔνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Εχεις δίκαιον, εἶπεν αὐτῷ. Σὲ ἡνόησα. Τὸ πᾶν τετέλεσται. Οι Κερανδάλη δέν θὰ πέσωσιν ώς λησταὶ καὶ δολοφόνοι. Πήγαινε εἰς τὴν ἔπαυλιν. Κλείσε τὰς θύρας. Ἀπομάκρυνον τὸν "Ιθ. Αὐτὸς θὰ ἥναι πλούσιος βραδύτερον. "Ας μὴ ὑπάγῃ ἔκει πλέον ο Κλαύδιος. "Αν θέλῃ η 'Αγνή ἀς ἀποθάνῃ μαζύ μας· ἀν θέλῃ νὰ ζήσῃ ἀς ἀκολουθήσῃ τὸν "Ιθ. Τὸ χρυσίον ἔχαλειρε τὸ διεύθιστον. "Αλλως τε, αὐτὴ δέν εἶναι ἔνοχος. Πήγαινε λοιπόν, διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι μετρημέναι.

— Εχομεν ἀκόμη καιρόν, εἶπεν ο Ιάκωβος. "Αφες με νὰ φονευθῶ. Θέλεις;

— "Οχι. Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω. Θέλω ώραῖον θάνατον. Όμοι κατεστρώσαμεν τὰ φοβερὰ αὐτὰ σχέδια. Πρέπει διότι νὰ ὑποστῶμεν τὴν ποινήν.

— Εχει καλῶς. 'Αλλὰ τὶ θὰ κάμης τὸ πτῶμα;

— Πήγαινε! Θὰ τὸ μαθης μετ' ὄλιγον. "Εκαστον λεπτὸν ώρας δύναται νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Κλείσε ὅλα. "Ετοίμασον τὰ ὄπλα καὶ φυσίγγια. "Αν τις καθ' ὅδον θελήσῃ νὰ σὲ συλλάβῃ φόνευσον αὐτόν. "Έκηρξαμεν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τοῦ κόσμου ὅλου.

Ο Ιάκωβος ἥτο ἥδη μακράν. "Ετρεχεις ώς λύκος ζωγονούμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου.

"Οτε ἀρκούντως ἀπεμακρύνθη καὶ δέν ἐφαίνετο πλέον, ο Κορεντίνος ἀνήγειρε τὸ πτῶμα τῆς Καικιλίας, ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀρκάλας του καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἡσπάσθη τὸ μέτωπον τοῦ θερμοῦ ἔτι καὶ εὐκάμπτου ἐκείνου πτῶματος.

Οι λυγμοὶ ἀπέπνιγον αὐτόν. "Αν μὴ ἐφοβεῖτο μὴ φωραθῇ θὰ ἐκραύγαζεν ἐκ τῆς ὁδύνης.

[Ἐπεται συνέχεια].

*K.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὰ δύο κέρατα τῆς πρωτοπορείας, ἀτινα εἶχον κλίνη ὅπως προσβάλλωσι τοὺς Γερμανοὺς ἐκ τῶν πλαγίων, ἐσχημάτιζον ἡμικύκλιον, ὅτε εὑρέθησαν ἀπέναντι τοῦ κυρίου ἔχθρικοῦ σώματος, τεταγμένου εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν πρώτων ταγμάτων ἀπόστασιν, ὥστε ἐδέησε ν' ἀμυνθῶσι κατὰ μέτωπον ἐναντίον ισχυροτέρου ἔχθρου.

Ἡ τύχη ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν θλιβερὰν ταύτην κολακείαν.

Τὸ κέντρον τοῦ κυρίου σώματος, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Γίνου καὶ τῶν Σχρεκηνῶν, ἐπωφεληθὲν τὸ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γενόμενον ρῆγμα, ὥρμησεν εἰς αὐτό.

Αἱ κραυγαὶ Σοηρία! Σοηρία! ἀντηχοῦσσαι ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, ἐπηύξανον τὸν τρόμον· εἰς τοῦτο δι' ἔτι μᾶλλον συνετέλουν οἱ Σαρακηνοὶ κρούοντες τὰ τύμπανα, ἀτινα ἐκείνοις εἶχον ἐφέρη καὶ μόνον ἐκείνοις μετεχειρίζοντο τότε... βραδύτερον δὲ παρεδέξατο ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός, ὅπως μεταβιβάζῃ τὰς διαταγάς, ἐν καιρῷ μάχης καὶ καταστράσσεις τὰ ὅτα τῶν πολιτῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης, προσθεῖς ἐξ ιδίων καὶ τοὺς αὐλούς, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δομονίας.

Ο Ροβέρτος τῆς Φλάνδρας καὶ ὁ κοντόσταυλος Γίλλης Λεβρούν ἔδραμον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὅπως ὑποστηρίξασι τὴν μάχην.

— Μονζού! καὶ Ἀγιος Μαρτίνος! ἐκράγασσαν καὶ προσέβαλον τοὺς ἔχθρους ἔρρωμένως.

Τοῦ σώματος τούτου ἀπετέλουν μέρος καὶ οἱ ιππεῖς τῆς Βασιλίσσης, οἵτινες πολλὰ ἔξετέλεσαν, καθ' ἀφημένους, ἀνδραγαθήματα, ἀτινα μῆμας δὲν διετήρησαν ἥμεν αἱ ιστορίαι.

Αὔται ἀναφέρουσι μόνον, διὰ ὁρχῶν Ἐρρίκος τῆς Κοσένσης, μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῇ τὴν γενομένην ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα τοξεύματα ὀπισθοχωρησιν τῶν ἴδικῶν του, διέτρεχεν ως μαινόμενος τὰς γραμμάς, κραυγάζων:

— Χριστιανοὶ ιππόται, σταθῆτε, δι' ὅνομα τοῦ Ἀγίου Διονυσίου!... Τί θὰ εἰποῦν περὶ ἐμοῦ ἐν Γαλλίᾳ;... Αἰσχος!... Ἀμπρός!... ἐμπρός!... οἱ ἔχθροι ήμῶν εἶναι Μανιχαῖοι, αἱρετικοί... τὰ ξίφη των δὲν κόπτουν... Ο Θεός τοὺς ἀφώρισε...

Δύο τῶν ιπποτῶν τοῦ Μαμφρέδου, ιδόντες τὴν Κοσένσην καὶ νομίσαντες διά τὸ διάλογος περιφερόμενος οὕτως ἀπρο-

φυλάκτως ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν του, ἔξηλθον τῆς γραμμῆς καὶ σφίγγοντες τὰς προτεταγμένας λόγχας των διάστης εἶχον δυνάμεως ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ. "Ησαν δ' οὗτοι οἱ Γίνος καὶ οἱ Ρογήρος.

Οι πλησίον αὐτοῦ οὗτες ἐγγάρισαν εἰς τὸν ὑποκόμπητα τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. "Αλλ' ἔκεινος, περιμένων τοὺς ἔχθρους σταθερῷ τῷ ποδὶ, ἐκραύγαζε:

— Τώρα θὰ ίδητε τὸ ώραῖον παιγνίδιον.

Οι δύο ιππόται, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος, ἐφθασσαν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ ἐπλήξαν ταύτοχρονῶν τὸν ὑποκόμπητα ἀνὰ μέσον τοῦ στήθους, ὥστε αἱ δύο αἰχμαὶ ἔξελθούσαι ἐσχημάτισαν γωνίαν κατὰ τὰ νῶτα...

Ο δυστυχὴς ὑποκόμπης, ἀναρπαγεῖς οὕτω ἀπὸ τοῦ σφίππου, ἐφέρθη ἐπὶ μικρὸν αἰωρούμενος ἐπὶ τῶν δύο λογχῶν...

Τότε ὁ στρατὸς τοῦ Μαμφρέδου ἔρρηξε κραυγὴν θριάμβου, διότι ἐνόμισεν διά της έφονεύθη ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, ἢ δὲ μάχη ἐξηκολούθησε μετὰ μείζονος λύσσης... διότι οὐχ ἥττον ἔρρωμένως ἥμενοντο εἰ Γάλλοι, καὶ περὶ ἥτο καταφανεῖς διά τε τέλους θὰ ἥττωντο.

Ήτο ἥδη δείλη, καὶ οἱ δύο στρατοὶ ἥγωνται οὐχίοντο ἔτι ἐκθύμως, διότε ὁ κόμης Ιορδάνης τῆς Αγγαλίωνος, ἀνευ λόφου, τὸν θώρακα ἔχων διάτρητον, τὸ ἐπιγάστριον κατακεκομένον καὶ τὸ ξίφος τεθραυσμένον, συνήντησε τὸν Αμπράν Ιουσούφ καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Δάσ μοι τὴν σπάθην σου... ὀλίγαις σπαθιαὶς ἀκόμη καὶ η νίκη εἶναι τελεία...

— 'Ακολούθησόν με, κόμη, ἀπήντησεν διά τοῦ Αμπράς, καὶ θὰ σοὶ προμηθεύσω σπάθην...

Καὶ ταῦτα εἰπών, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Κλερμόν, διτις ἐκ τῶν ὅπλων καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν ἔργων, ἐφαίνετο ἀνδρεῖος ιππότης.

Ο Κλερμόν, ίδων τὸν Αμπράν ἐφορμῶντα κατ' αὐτοῦ τόσον ἀσυνέτως, ἐτέθη εἰς ἀμυναν, νομίσας τὸ ἀντίστροφον κτύπημα ἀσφαλέστατον...

Οτε δὲ εἶδε τὸν Αμπράν, ἀρκούντως πλησίον, κατήνεγκε τὸ κτύπημα δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ισχύος.

Ο Αμπράς διὰ θαυμασίας ἐτοιμότητος, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ιππου του. Ή ἔχθρικὴ λεπτὶς διελθοῦσα μόλις ἔθιξε τὰ νῶτα του.

Ο Αμπράς, ἔσυρε τοὺς χαλινοὺς τοῦ ὀκόποδος Βοράκ, ἐστράφη ὅπιστα καὶ κατήνεγκε σφροδρότατον κτύπημα διὰ τῆς σπάθης του ἐπὶ τῆς κόρυθος τοῦ Κλερμόν, διτις ὑψώσας τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τοὺς βραχίονας ἔπεισε νεκρός.

Ο Αμπράς ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ έφιππου, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ νεκροῦ καὶ τείνας αὐτὸν πρὸς τὸν κόμητα Ιορδάνην, εἶπεν αὐτῷ :

— Λαβε, οὕτω προμηθεύεις ὅπλα εἰς τοὺς φίλους του οἱ Ιουσούφ.

— Γενναῖε άνερ! ἀπήντησεν διά τῆς Ιορδάνης. Θὰ τὸ μεταχειρισθῶ, ἐπαξίως τοῦ

τρόπου, καθ' δν μοι ἐδόθη. Καὶ ἔγένετο ἀφαντος, εἰσδύσας δπου λυσσωδεστέρα ἐμαίνετο ἡ μάχη.

Ο στρατὸς τοῦ Καρόλου, ἀπωθούμενος πανταχόθεν, εἶχεν ἐγκαταλίπη μόνους τοὺς ἵππους τῆς βασιλίσσης, οἵτινες ἀποφασίσαντες ν' ἀποθάνωσι μᾶλλον ἢ νὰ ὑπεισθοχωρήσωσι, συνεπυκνώθησαν καὶ ἀνθίσταντο καθ' ἀπαντὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Μαχμέδου.

Ο Ιορδάνης Λάνσιας, ἰδὼν δτι δὲν ἦτο συμφέρον ἀπασαι αἱ δυνάμεις τοῦ κυρίου του νὰ μείνωσιν ἀσχολούμεναι περὶ τὴν δράκα ἑκείνην τῶν ἀνδρῶν, ἥτις ἄλλως τε ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀγώνων τῆς ἀποσυνετίθετο, καὶ φοβηθεὶς μὴ ἀποκρουσθέντες ἤθελον συγκεντρωθῆ αὐτὶς καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔφοδον, προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν Γίνον καὶ τὸν Ἀγγαλῶνος καὶ διέταξεν αὐτοὺς δπως παραλαβόντες ίκανὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καταδιώξασι τοὺς Γάλλους.

Τηνήκουσαν οἱ δύο ἑκεῖνοι εἰς τὴν διαταγὴν καὶ δρμησαν ἀπὸ ρυτῆρος πρὸς καταδίωξιν τῶν φευγόντων, οὓς ἐφόνευον ἀνεξαιρέτως, εἴτε ἀνθισταμένους, εἴτε ὑποχωροῦντας, οὐδένα ποιοῦντες αἰχμάλωτον. Πᾶς οἶκτος εἶχεν ἑκλίπη. Ή δὲ ἀξιοθρήνητος σφαγὴ ἔθλιβε καὶ πολλοὺς ἔτι τῶν νικητῶν.

— Υψιστε Θεῦ! δὲν ὑποφέρω τὴν τοι-αύτην θέσαν, ἀνέκραξεν ὁ Καρόλος! δστις ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, τοῦ καλουμένου Λιθοῦ τῶν Ρόδων, ἐθεστὸ τὴν σφαγὴν. Τὴν λόγχην μου, ἀκόλουθοι... τὸν ἵππον μου... ἡ ἐφεδρεία ἐμπρός...

— Γενναῖο ἔξαδελφε, (εἶπε κρατήσας αὐτὸν ὁ Γουΐδος τοῦ Μομφόρτ), ἥσυχος διὰ τὸ δόνομα τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου... ἀφες νὰ νικήσῃ δι' ἓν τέταρτον ἀκόμη τῆς ὥρας... καὶ ἔπειτα ἡ νίκη εἶναι ίδικὴ μας.

— Δὲν ὑποφέρω...

— Σοὶ δρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, δτι σὲ θέτω ὑπὸ κράτησιν... ἀπαιτεῖαι εὐστάθεια.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Ἀγγαλῶνος, οἱ στρατιώται του, παρασυρθέντες ἐκ τῆς ἀπληστίας τῶν λαφύρων, ἐγκαταλιπόντες τὰς γραμμάς, διέταξαν ἥσαν πλέον βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, διεσκεδάσθησαν τῇ δε κάκεσε, ἀρπάζοντες πάν τὸ προστυχόν. Οἱ ἵπποι περιεπλανῶντο ἐλεύθεροι.

Οἱ ἵπποις ἀφιππεύσαντες ἀνερεύνων ἐν τοῖς θυλακίοις τῶν νεκρῶν καὶ τῶν θυησκόντων, ἤρπαζον ἀπὸ τῶν πανοπλιῶν πᾶν διὲνόμιζον πολύτιμον, ἀποσπῶντες αὐτὸ διὰ τῶν ξιφῶν των. Τινές, θέλοντες ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῶν πτωμάτων τὰ λιμάτια, ἀπέσπων μετ' αὐτῶν καὶ τὰς σάρκας, τόση ἡτο ἡ λύσσα τῆς ἀρπαγῆς.

Πολλοί, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωσιν ἄλλως τοὺς δακτύλους, ἔκοπτον τοὺς δακτύλους καὶ ἔθετον αὐτοὺς οὔτως αιμοσταγεῖς ἐν τοῖς κόλποις των... Τόσον βδελυρὰ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἀπληστία!

Ἐν τούτοις, ὁ Γίνος καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος ἀσχολοῦντο νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν, καὶ διὰ τοῦ σαυρωτῆρος τῆς

λόγχης τῶν πλήσσοντες τὰ νῶτα τῶν φαύλων ἑκείνων ἐκράγαζον:

— Ἰππεύσατε, ἀχρεῖοι... ἵππεύσατε.

Οι πλησσόμενοι, προσέχοντες εἰς τὴν ἀρπαγὴν, ἥ ἡδιαφόρουν περὶ τῶν κτυπημάτων, ἥ τρέχοντες ἐμπρὸς διέφευγον, καὶ εἴτε ἐπανήρχοντο δπως πράξωσι χειρονα.

— Τώρα ἀς καταδιώμεν, ἔξαδελφε, εἰπεν δ Μομφόρτ.

Ο δὲ Καρόλος, ἵππεύσας, ἐστράρη πρὸς τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ εἶπεν:

— Ακολουθήσατε με βαρόνοι... θὰ βλέπετε πάντοτε τὸ πτερὸν τῆς περιεφαλαίας μου ὃπου θὰ δύνασθε ν' ἀποκτήσετε δόξαν. Σετς, Γουΐδε Γουέρρα, διενθύμισατε εἰς τοὺς ίδικους σας, δτι νικῶντες ἐν Βενεβέντῳ ἀνακτῶσι τὴν ποθητὴν πατρίδα.

Καὶ ταῦτα εἶπών, δρμησεν εἰς τὸ πεδίον.

Αγγελος, ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Λάνσια, παρουσιάσθη εἰς τὸ Μαχμέδην καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Βασιλεῦ ἐνικήσαμεν.

Ο βασιλεὺς, ὑψώσας τοὺς ὄφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, δπως εὐχαριστήρη τὸν Θεόν—διότι τοιαύτη τις σκέψις ἐπῆλθεν αὐτῷ αἰφνιδίως—εἶδε τὴν γαλλικὴν ἐφεδρείαν κατερχομένην ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ λόφου καὶ εἶπεν εἰς τὸν δγγελον:

— Τρέξε καὶ εἰπὲ εἰς τὸν Ιορδάνην νὰ φυλαχθῇ, διότι δὲν ἐνικήσαμεν ἀκόμη.

Εἴτα ἔμεινε θεώμενος τὸ τάγμα τῶν Γουέλφων, καὶ βλέπων αὐτὸ — ως καὶ πράγματι ἡτο — ωραίοτατον, ἡρώητος ποτοῖς ἥσαν οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἀνδρες. "Οτε δὲ ἤκουσεν δτι ἥσαν οἱ φυγαδες τῆς Φλωρεντίας, καθ' ἀλέγεται, εἶπε:

— Καὶ τώρα ποῦ είναι οἱ Γιβελλῖνοι, τοὺς δοπίους διὰ τόσων ἀγώνων καὶ χρυμάτων ἐβοήθησαμεν;

Καὶ ἐπὶ μᾶλλον θαυμάζων τὸ Φλωρεντίνον τάγμα, διπερ τόσον εύτάκτως ἐβάδιζε, προσέθετο:

— Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ ἀνδρες ἑκεῖνοι είναι αὐδύνατον νὰ χάσωσι σήμερον...

Ἐννοῶν διὰ τούτου δτι, καὶ ἀν ἐνίκα, θὰ προσελάμβανεν αὐτοὺς εἰς τὴν διπερσίαν του καὶ θὰ ἔξησφαλιζετὴν θέσιν των.

— Ἰππεύσατε, ἀχρεῖοι, ἵππεύσατε!... Ίδου δ ἔχθρος!...

Ἐκράγαζον δ τε Γίνος καὶ δ Ιορδάνης... ἀλλ' οἱ Προβηγκιανοὶ ἐρχόμενοι ἀπὸ ρυτῆρος ἥσαν πλησίον των.

Οι Γερμανοί καὶ οἱ Ἰταλοί, καίπερ δυσθύμως, ἤγέρθησαν δπως τοὺς ἀποκρούσσιν, ἀλλ' οἱ ἵπποι των ἥσαν μακράν, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ταραχῇ ἑκείνῃ ἀπώλεσαν αὐτούς, διότι οἱ ἵπποι φοβηθέντες ἐφυγον. δὲ ἵππευσε τὸν ίδικόν του.

Δὲν εἶχον δ' ἔτι σχηματίσῃ τὰς ταῖς των, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν μετ' ἀκατασχέτου δρμῆς καὶ τοὺς ἀπώθησαν ἄχρις ἀποστάσεως τεσσαράκοντας καὶ ἐπέκεινα βημάτων. Ἐκεῖ οἱ Γερμανοί ἐστάθησαν. Τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν διάστημα ἥτο πλήρες πτωμάτων.

Οι Γάλλοι ἀμφεταλαντεύοντο, μὴ θέ-

λοντες νὰ καταπατήσωσι τὰ πτώματα τῶν συναδέλφων των.

Ο Καρόλος, ἵδων δτι τὸν δισταγμὸν ἑκεῖνον ἥδυναντο γὰρ ἐπωφεληθῶσιν οἱ ἔχθροι καὶ ν' ἀνασχηματίσωσι τὰς ταῖς των, διπερ Ισως οὐα ἐπέφερε τὴν ἥττάν του, ἀνέκραξεν:

— Ἐμπρός, ἵπποται... καταπατήσατε αὐτούς, δπως τοὺς ἑδικήσετε... Αὐτοὶ οἱ νεκροί σας χαίρουσι, προσφέροντες ἥμεν τὰ στήθη των, δπως ἀπ' αὐτῶν βαδίσωμεν εἰς νίκην... Μονζοά! Μονζοά! καὶ διῆλθε πρωτό.

— Σταθῆτε ἀκλόνητοι!... ἐμπρός!... τί! θὰ φύγετε τώρα ἀπὸ ἑκείνους, τοὺς δποίους πρὸ ὅλιγου ἑδιώκετε;... Ο Μαχμέδης σας βλέπει... Νίκη ἡ θάνατος... Σοηβία! Σοηβία!...

Ἐκράγαζον ματαίως δ τε Γίνος καὶ δ Ιορδάνης. Οι στρατιώται ὑποσθωχώρουν, κατατληφθέντες ὑπὸ φόβου. Ο Μομφόρτ έμαίνετο ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιπούς.

Τηνήκουσαν ματαίως δ τε Γίνος καὶ δ Ιορδάνης. Οι στρατιώται ὑποσθωχώρουν, κατατληφθέντες ὑπὸ φόβου. Ο Μομφόρτ έμαίνετο ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιπούς.

Εἶδεν αὐτὸν δ Γίνος καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, διότι μετὰ τοὺς ἐν Ρώμῃ ἀγῶνας, ἐγκαταλιπών τὸ ἔμβλημα τῆς ἀνατετραμένης Ἰταλίας, εἶχεν ἀναλάβη τὸ οἰκογενειακόν του, δπερ ἥτο τρεῖς ἀρχαῖαι ἐρυθραὶ ἔδραι εἰς ἀργυρῷ πεδίφ.,.. Ο ἀγαθὸς Γίνος δὲν ἥδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὸν δλεθρον ἑκεῖνον καὶ ἀρπάσας παρέτινος τῶν ίδικῶν του τὴν λόγχην, δρμησε κατὰ τοῦ Μομφόρτ κραυγάζων!

— Προσοχή, καὶ σ' ἔφραγα!...

Ο Μομφόρτ ἀπέργυε τὸ κτύπημα καὶ, δτε δ Γίνος διέληθεν, ἔρριψε κατ' αὐτοῦ τὸν πέλεκύν του, ἀλλ' ἀπέτυχεν.

Τότε δ Γίνος, προτείνας τὴν λόγχην, δρμησεν αὐθὶς κατὰ τοῦ Μομφόρτ, καὶ οὗτος, εὐσταθῶς μέν, ἀλλὰ τρέμων ἐνδομύχως, ἔκήτει νὰ προφυλαχθῇ... δτε εἰς τῶν ἀκολούθων του, δρμῆς αἴκινας ἐκ τῶν νώτων τοῦ Γίνου, ἔρριψε κατὰ τούτου τὸ ἀκόντιον, δπερ πλῆξαν αὐτὸν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος, δπου τὸ ἐπιγάστριον ἥνοῦτο δπισθεν μετὰ τοῦ θώρακος, εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν τελευταίαν πλευράν καὶ τραυματίσαν αὐτὸν κατιρίως τὸν ἔρριψε χαμαί.

Τῇ ἀληθείᾳ, Ραούλ, εἶπεν δ Μομφόρτ, μειδιῶν πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του, δ ἵπποτης τὸν δοπίον ἐφόνευσες ἥτο ἀνδρεῖος καὶ δὲν ἥξεις νὰ φονευθῇ ἐκ τῶν δπισθεν. Ἐν τούτοις, εἰσαὶ εύτυχης, διότι οἱ νεκροὶ δὲν πολεμοῦν πλέον... καὶ δ νεκρὸς ἔχθρος εύωδιαζει ως ρόδον...

Καὶ ταῦτα εἶπών, ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του, δπως διέλθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Γίνου· ἀλλ' δ ἵππος, ἥσσον φαῦλος τοῦ κυρίου του, δὲν ἥθελησε νὰ τὸ καταπατήσῃ... Αφρων!... ἡγνέις δτι δ οὐρανὸς ἐπεφύλασσεν αὐτῷ θάνατον χιλιάκις οἰκτρότερον.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν δτι ἡ πρόνοια, ήτις ἐπέτρεψε δπως φονευθῶσιν, δ πρόπατος αὐτοῦ Σίμων Μομφόρτ, πληγεὶς δπὸ λίθου κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ πο-

λιορκίδες της Θολώσης: 'Αλμερέκος ὁ πάππος του, τραχυματισθεὶς ὑπὸ βέλους κατὰ τὴν κοιλίαν: καὶ Σίμων ὁ πατέρας του, ἐξ ἐντίμων πληγῶν, μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν 'Αγγλῶν κατὰ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου, — ἡρούνθη τῷ Γουϊδῷ — ὅπως τιμωρήσῃ τὴν βραχράτην του — τὴν δόξαν τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης θανάτου, δόσις εἰχε καταστῆ κληρονομικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του.

Συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, τῇ γενούμενῃ κατὰ τὴν εἰσοδον τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, τῷ 1287, μεταξὺ Σικελῶν καὶ Νεαπολιτῶν, ἐτερμάτισεν ἐν τῷ σκότει τῆς εἰρκτῆς ζωῆς, ἢν εἶχον δοξάσῃ ἀξιομνημόνευτα πολεμικὰ κατορθώματα καὶ μολύνῃ ἄγρια κακουργήματα.

'Ο κόμης Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος εἶδε τὸν θάνατον ἐκεῖνον καὶ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Καὶ δικαὶος ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ἡ ττημένος ἐκεῖ, ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσῃ νικητής. 'Οθεν ἴδων πλησίον τὸ τάγμα τῶν Γουέλφων δρμησεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, ποθῶν ἔνδοξον θάνατον.

Τρέχων ὡς μαίνομενος, ἐτραχυμάτισε πολλοὺς καὶ πολλοὺς ἀνέτρεψεν, ἀχρις οὐ ἐφθάσεν εἰς τὴν σημαίαν, ἢν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφερεν ὁ ἐκ Πιστοίας Κορράδος τοῦ Μοντεμάγνου.

'Ηρπασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κατήνεγκε τὸ ξίφος του.

'Ο Κορράδος ἐκράτει αὐτὴν ἐπίσης ισχυρῶς καὶ ἡμύνετο.

Οἱ παλαιδῖνοι — διότι οὕτως ἔκαλοῦντο, ὡς εἴπομεν καὶ προηγουμένως, οἱ δώδεκα Γουέλφοι, οἱ φονεύσαντες τὸν ἐκ Μοδένης Τάκκαν — περιεκύλωσαν τὸν Ἀγγαλῶνος καὶ ἐτραχυμάτισαν αὐτὸν καιρίως.

'Ἄλλ' ὁ γενναῖος ἀνήρ, περιφρονῶν τὰ τραχύματα ἐξηκολούθει πλήσσων τὸν σημαιοφόρον, δόσις ἐπὶ τέλους καταβληθεὶς ὑπὸ ὑπερτέρας ισχύος καὶ πολλὰ φέρων τραχύματα κατέπεσε τοῦ ἱππου...

Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην στιγμὴν ἔπεσε καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος, ἐκπνεύσας ἐπὶ τοῦ κρένου τῆς Φλωρεντίας.

'Αγρια ἤσαν τότε τὰ τῶν φατριῶν μίση ἐν Ἰταλίᾳ, θηρώδη τὰ ἔργα των.

'Ἀδελφοὶ ἐμάχοντο κατ' ἀδελφῶν· υἱοὶ κατὰ πατέρων, καὶ δικαὶος οὐχὶ ἀνευ σύγκινησεως ἀναγινώσκω ἐν τῷ χρονικῷ ὅτι οἱ Γουέλφοι, μετὰ τὴν μάχην, ἐκήδευσαν ἐντίμως τὸν Ἀγγαλῶνος, θάψαντες αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸν Κορράδον τοῦ Μοντεμάγνου τάφῳ, ἐφ' οὐ ἐνέπηξαν σταυρόν, φέροντα, ἐπὶ μὲν τοῦ δεξιοῦ κέρατος τὸ ὄνομα τοῦ Ἰορδάνου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ τὸ τοῦ Κορράδου, καὶ ἐπιτύμβιον, δι' οὐ παρεκαλεῖτο ὁ διαβάτης νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν δύο γενναίων φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀρχηγῶν, ἡ φυγὴ κατέστη γενική.

Δὲν ἐφαίνετο ἄλλο ἢ ἀνδρες φεύγοντες ἔντρομοι διὰ τῆς πεδιάδος, καὶ δὲν ἡκούετο ἢ ἡ κραυγὴ:

— 'Ο δυνάμενος σωθήτω!...

Οἱ φεύγοντες ἐφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς

τὸ μέρος, ἔνθα ὁ Ἰορδάνης Λάνσιας, κατατροπωσας τοὺς ἵππους τῆς βασιλίσσης ἀνεδιοργάνου τοὺς ἀνδρας του, ὅπως δράμη εἰς βοήθειαν τῶν ἰδικῶν του.

— 'Ερθασαν οἱ ἔχθροι!... ἐκραύγασαν αὐτῷ κατωχροὶ ἐκ τοῦ τρόμου οἱ πρῶτοι φθάσαντες.

— Ποτοὶ ἔχθροι;

— Οἱ Γουέλφοι, οἱ Γάλλοι, τάγματα ὀλόκληρα ἀγρίων δαιμόνων.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἂς ἔλθουν, καὶ εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ τοὺς δεχθῶμεν καθὼς πρέπει.

Οἱ Γάλλοι ἐπελθόντες προσέβαλον μετὰ καταπληκτικῆς ὄρμῆς τὰ τάγματα τοῦ Λάνσια, ἀτινα δύως μετ' ἵσης ἀνδρείας ἀπέκρουσαν αὐτούς.

'Ανενέωσαν τὴν ἔφοδον, καὶ ὠπισθοχώρωσαν αὐθις ἀποκρουσθέντες.

Η τρίτη ἔφοδος ὑπῆρξεν αἰματηρότερα, διότι καίπερ κατεσχισμένοι δὲν ἐφούντο... ἀπεπειράθησαν καὶ τετάρτην... ἀπεργαπτοὶ εἶναι αἱ ἀμφοτέρωθεν κατενεγκεῖσαν πληγαῖ, ἀνυπολόγιστοι οἱ θάνατοι.

— 'Άλλ' ὁ Λάνσιας:

— Μὴ κινηθῆτε!... ἐκραύγαζεν εἰς τοὺς στρατιώτας του, καὶ οὗτοι ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ παραδείγματός του, οὔδε κατὰ τοὺς ἀρχαίους, οὔτε κατὰ τοὺς νέους χρόνους. 'Επι μακρόν, η πεδιάς τῆς Παναγίας τῆς Γρανδέλλας ἀνέδιδε μιασματικὰς ἀναθυμιασεις, ἔνεκα τῆς φοβερᾶς δυσωδίας τῶν ἀτάφων ἐκεῖ πτωμάτων.

Περὶ αὐτὴν συνωθοῦντο λυσσαλέως οἱ γενναιότεροι καὶ, ὅτε ἔσειν αὐτὴν, ἡκούετο ἀλλαχαγμὸς χαρᾶς καὶ τὸ θάρρος των ἐδιπλασιάζετο.

Οταν οἱ προσβάλλοντες δὲν νικῶσιν, ἡττῶνται, καὶ ὁ Κάρολος, βλέπων τὴν ἐπίμονον ἐκείνην ἀντίστασιν, ἥρξατο νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς ἐκβάσεως ἀλλά, καὶ περ τεθλιμένος, δὲν ἀπώλεσε τὴν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐτοιμότητα, ἀπεναντίας τραχυνθεὶς ἐκ τῆς συμφορᾶς ἐσκέπτετο περὶ σωτηρίας.

Συγκάκις παρατηρεῖται δτι ὁ δυστυχὸς καθίσταται μοχθηρὸς καὶ διαπράττεται ἐν τῇ συμφορῇ πράγματα, περὶ ὧν οὐδὲ καὶ ὁ νίκη ἀδελφὸς συνέβη καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Οὐδὲς τῆς Γαλλίας κατέφυγεν εἰς τὸν δόλον, καταπατήσας δὲ πάντα τὰ τότε νόμιμα τῶν ἔθνων καὶ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὰ μέσα δι' ὧν ἡδύνατο νὰ βλαψθῇ περισσότερον τὸν ἔχθρον του, διέταξε νὰ τραχυμάτιζωσι τοὺς ἵππους.

Η τοιαύτη διαταγὴ παρεβίαζε τὰς συμφωνίας, δις τὰ δύο πολεμοῦντα μέρη ἐποίουν περὶ τοῦ τρόπου τοῦ μάχεσθαι... ἀλλ' ἡ νίκη ἐξαγνίζει τὰς ἀμφτίας, δι' ὧν ἐπιτυχάνεται.

Αν δὲ ὁ Γρότιος ἐγγνωμάτευσεν διοφείλει τις νὰ τηρῇ τὴν πρὸς τοὺς ἔχθρους πίστιν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ αὐτοῖς δσονμικρότερον κακὸν δύναται, — εἶπε τοῦτο, πιστεύομεν,

τὸν Ἰούλιον — ἀλλὰ δὲν θὰ ἐβεβαίου αὐτὸ καὶ τὸν Ἰανουάριον.

Η διαταγὴ τοῦ Καρόλου διεδόθη καθ' ἀπασαν τὴν γραμμήν, καὶ πανταχόθεν ἀντήχησεν ἡ κραυγὴ:

— Μὴ τοὺς στόκους! μὲ τοὺς στόκους! κτυπάτε τ' ἄλογα! Η διαταγὴ αὐτη ἐξετελέσθη ἀμέσως. Η πρώτη γραμμὴ τοῦ Λάνσια, πρὶν ἡ φθάσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἔμεινε χωρὶς ἵππους.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ Λάνσια ὁ ἵππος ἐφονεύθη. Οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων πεσόντες ἔκλινον ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τῶν δισιθεντεν αὐτῶν γραμμῶν, αἵτινες ἡνεώχθησαν ἀμέσως ὅπως τοὺς προφυλάξωσιν...

Οἱ δυστυχεῖς! ἐδέχθησαν τοὺς συναδέλφους των, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἀποκρύψωσι καὶ τοὺς ἔχθρους, οἵτινες εἰσέδυσαν ἐντὸς τῶν γραμμῶν μετὰ τῶν πρώτων ἀναμεμιγμένοι.

Η γαλλικὴ ἀνδρεία, ἐνισχυθεῖσα ἐκ τῆς ἐλπίδος τῆς νίκης, ἐκτύπα τυφλοῖς ὅμμασι. Οἱ στρατιώται τοῦ βασιλέως δὲν διέφευσαν τὴν περι αὐτῶν ιδέαν κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν...

— 'Ιση ἀμφοτέρωθεν ἡ ἀνδρεία' ἀλλὰ δινίσος ἡ κατάστασις. Οὐδέποτε θαυμαστότερα ἀνδραγαθήματα ἐτελέσθησαν, οὐδέποτε αἰματηροτέρα μάχη συνεκροτήθη... οὔτε κατὰ τοὺς ἀρχαίους, οὔτε κατὰ τοὺς νέους χρόνους. 'Επι μακρόν, η πεδιάς τῆς Παναγίας τῆς Γρανδέλλας ἀνέδιδε μιασματικὰς ἀναθυμιασεις, ἔνεκα τῆς φοβερᾶς δυσωδίας τῶν ἀτάφων ἐκεῖ πτωμάτων.

— Επὶ ήμισυ καὶ ἐπέκεινα αἰῶνα, τὰ ἐν τῇ πεδιάδι κατεσπαρμένα λευκὰ ὄστε ἐμαρτύρουν τὴν λύσσαν, μεθ' ἡς κατεσπαράχθησαν χιλιάδες ἀνθρώπων, καὶ νῦν ἔτι δι γεωργὸς ἀροτριῶν τὸ ἔδαφος αἰσθανταί ται συχνάκις προσκόπτων τὸ ἀροτρόν του, κύπτει καὶ εὐρίσκων συντρίμματα ἀνθρώπων σκελετῶν ὑπὸ τὸ οννίον ἀρπάζει αὐτὰ βλασφήμων καὶ τὰ ἐκσφενδονίζει εἰς τὸν ἄγρὸν τοῦ γείτονός του.

— Αὖτις περικεφαλαίας, ἔχων τὴν κόμην πηκτὴν ἐξ ἰδρωτος καὶ αἰματος, τραχυματισμένος κατὰ τὸ πρόσωπον, κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστεράν τὴν βασιλικὴν σημαίαν κατεσχισμένην, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν τὸ ξίφος του ὁδοντωτὸν ἀπὸ τῆς αἰχμῆς ἀχρι τῆς λαβῆς, παρουσιάσθη ὁ Ρογήρος ἐνώπιον τοῦ Μαμφρέδου, κραυγάζων μακρόθεν:

— Τὴν ἐφεδρείαν, βασιλεῦ, τὴν ἐφεδρείαν!

— Τί συμβαίνει; Εγκατέλιπον τὸ πεδίον οἱ δειλοί; Ποῦ εἰναι ὁ κύριος Γενος;

— Εφονεύθη.

— Ο Ἀγγαλῶνος;

— Εφονεύθη.

— Οργὴ τοῦ Θεοῦ! βαρόνοι, ἐμπρὸς ἡ ἐφεδρεία. Ακολουθήσατε τὸν βασιλέα σας, δόστις θὰ σᾶς διδηγήσῃ ἢ εἰς τὴν νίκην, η εἰς τὸν θάνατον.

Καὶ ταῦτα εἰπών, ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του. 'Αλλὰ μὴ ἀκούων δπισθέν του η ἐλάχιστον θόρυβον, ἐστρεψε τὴν κεφαλήν... δέκα περίου μόλις τὸν ἡκολούθουν. Οἱ ἀλλοι, ἀνερχόμενοι εἰς τετρακοσίους

ιππεῖς καὶ τετρακισχιλίους περίπου πεζούς, δὲν είχον κινηθῆ.

— Σπεύσατε! έμπρός ἀμέσως ἡ ἐφεδρεία!... διότι ἡ ἀναβολὴ είναι ὅλεθρος ἀνέκραξεν αὐθίς ὁ Μαμφρέδης.

‘Ἄλλ’ ἡ αὐτὴ ἀκινησία... Τότε ὁ βασιλεὺς ἐνόσησε τὴν προδοσίαν, καὶ ἡ καρδία του ἥρχισε νὰ τρέμῃ.

Πλησιάσας δὲ πρὸς αὐτούς, ἔφώνει ὡς μαίνομενος:

— ‘Ω, πιστοί μου βαρόνοι, κινηθῆτε, σᾶς ἔξορκίων εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σας, εἰς τὰ τέκνα σας... δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐνθυμήσω τώρα τὰς εὔεργεσίας μου... ἀλλὰ σκέφθητε τὴν τιμήν σας, τὸ αἰσχοῦ...

— Σκεπτόμεθα τὴν ψυχήν μας... θέλομεν τὴν ἀρσίν του ἀφορισμοῦ.

— Τί λέγετε; Δὲν ἐπολεμήσατε μετ’ ἐμοῦ κατὰ τοῦ Πάπα Ἀλεξανδρου;... Δὲν διετρέξατε, πρὸ ἐνὸς περίπου ἑτους, ἔνοπλοι τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα; Τώρα δὲν σᾶς λέγω νὰ ἐπιδράμετε ξένην χώραν, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὸ βασίλειον...

— Τὸ βασίλειον εἶναι ἴδικόν σας, ὑπερασπίσατέ το, ἀν δύνασθε.

— Ναί, θὰ δυνηθῶ, ἀλλὰ μεθ’ ὑμῶν... Συνειθισμένοι νὰ στρατεύετε ὑπὸ τὸν ἀετὸν τοῦ νιοῦ τοῦ Φρειδερίκου, δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νίκης. Ἐκπληρώσατε τὸν ὄρκον, τὸν ὄποιον ὡρίσθητε ἐν Μονρεάλε καὶ ἐν Βενεβέντῳ... ‘Ω! δώσατε καὶ δευτέραν φορὰν τὸν θρόνον εἰς τὸν Μαμφρέδην...

Οἱ βαρόνοι, ἀντὶ ἀπαντήσεως, διέταξαν τοὺς σαλπιγκτὰς αὐτῶν νὰ σαλπίσωσι καὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὴν μάχην...

‘Ἀπίστευτος προδοσία, ἀν μὴ αἱ ιστορίαι τῶν χρόνων ἔκεινων, καὶ αἱ ὑπὸ τῶν Γιβελλίνων καὶ αἱ ὑπὸ τῶν Γουέλφων γραφεῖσαι, ἀνέφερον αὐτήν.

Οἱ Νεαπολίται βαρόνοι, ὡς ἀλλοτε οἱ Πολωνοί, ὅτε ἐκινδύνευε τὸ βασίλειον, προσήρχοντο ἔφιπποι, καὶ ὡς ἔκεινοι ἀπετέλουν τὸ κύριον καὶ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατοῦ.

‘Ο ἀναγνούς τὴν ιστορίαν τῆς Πολωνίας θαυμάζει τὴν μεταξὺ τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ταγμάτων τῶν Νεαπολίτων βαρόνων ὅμοιότητα...

— Ή αὐτὴ πολυτέλεια, ἡ αὐτὴ ἀστασία, αἱ αὐταὶ ἔξει.

Κατὰ τοῦτο διέφερον μόνον, ὅτι οἱ μὲν Πολωνοί ὑπερήσπιζον ὅτι ἐνόμιζον ἐλευθερίαν· οἱ δὲ Νεαπολίται, τὴν μοναρχίαν. ‘Ο Μαμφρέδης, μὴ ἔχων πεποίθησιν ἐπ’ αὐτῶν, τοὺς ὑπέβαλλεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἐλπίζων ὅτι ἡ παρουσία του ἐν τῷ στρατῷ θὰ τοὺς ἔχαλιναγώγει. Πῶς ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐλπίδα του ταύτην ἔβλεπε τότε...

Ἐμεινεν ἐπὶ τινας στιγμὰς θεώμενος ἔντρομος τὴν ἀκατανόμαστον ἔκεινην δειλίαν... ἐπὶ τέλους εἶπον:

— ‘Αφρων!... καὶ παρεκάλουν αὐτούς! Εἴτα ἀνήγειρε τὴν χεῖρα, ωσεὶ θέλων νὰ καταρασθῇ... ἀλλ’ αἰφνης:

— ‘Οχι, εἶπε,... δὲν εἶναι ἔξιοι τῆς

κατάρρας μου... καταδικάζω αὐτοὺς νὰ ζήσωσιν... Εύτυχης ἔγω!... διότι, ως ὁ θρόνος, δὲν εἶναι εἰς χειράς των καὶ ἡ δόξα μου καὶ ἡ φήμη μου.

Καὶ στρέψας τὸν ἵππον του, παρώρμασ αὐτὸν, διά τε τῶν κραυγῶν καὶ τῶν πτερυστήρων, εἰς ἀκατάσχετον δρόμον...

Τότε συνέβη παράδοξόν τι... ‘Ο ἀργυροῦς ἀετός, διν εἶχεν ἐπὶ τοῦ κράνους του, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἔφιππου... ‘Ο Μαμφρέδης ωχίρασεν, ἰδὼν τὸν ἀπαίσιον ἔκεινον οἰωνόν, καὶ εἶπε :

— Hoc est signum Dei... ἀληθῶς σημεῖον τοῦ Θεοῦ εἶναι τοῦτο, διότι τὸν ἀετὸν ἔγω αὐτὸς εἶχεν προσκρμόση ἐπὶ τοῦ κράνους κατὰ τρόπον, ὡστε ἡτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ.

Καὶ ταῦτα εἶπών, συνεκέντρωσεν ἀπασχον αὐτοῦ τὴν γενναίοτητα, καὶ — ἀφοῦ δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ ζήσῃ — ὥρμησεν ὅπου λυσσωδεστέρα ἐμαίνετο ἔτι ἡ μάχη, ὅπως ἀποθάνῃ ἔκει ὡς βασιλεύς.

[“Επεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

‘Ο ἀνακριτὴς τὸν παρετήρει προσεκτικῶς· ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος εἶχε προσλάβη ἐν ἐκ τῶν ὅλων ἴδιαζόντων ἔκεινων σχημάτων, ἀπερ παρέχει ἡ συνήθεια τῶν δικαστικῶν καθηκόντων.

Ωμίλει βραδέως, μετὰ σαρφνείας, μεταχειρίζομενος τὴν κατάλληλον λέξιν, σκένει περιττῶν φράσεων.

— Λέγετε ὅτι γνωρίζετε τὸν κ. Βαρόδην πρὸ πολλοῦ, ὑπέλασεν ὁ δικαστὴς χωρὶς ν’ ἀπαντήσῃ εὐθέως εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ λέξεις, ἀναμφιβόλως εἰσθε ὁ ἐμπιστευτικὸς φίλος του...

— Καθὼς αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδικός μου, κύριε.

— Τότε σᾶς ώμολογησεν ὅτι εἶχε χρηματικὰς στενοχωρίας...

— Αὐτός! ὁ κ. Βαρόδης εὑρίσκεται εἰς λίσαν εὐπόρον κατάστασιν, τὴν ὄποιαν ὑπολογίζω ως ἀποφέρουσαν εἰσόδημα δεκαπέντε τούλαχιστον χιλιάδων φράγκων...

— Πιστεύω ὅτι ἀπατάσθε. Διότι ἐν τῇ ἐρεύνῃ, ἥτις ἐνηργήθη, δὲν εὑρέθη οὐδὲ ἔχον χρηματικῶν ἀξιῶν...

— Διότι εἶναι κατατεθειμέναι ἐν τίνι πιστωτικῷ καταστήματι...

— Θὰ εὑρίσκοντο αἱ ἀποδείξεις. ‘Άλλ’ ἀς ἀφήσωμεν αὐταὶ αἱ ώμολογίαι αὐτοῦ τοῦ κυρίου Βαρόδη ἀντιφάσκουσιν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν. Λέγετε λοιπὸν ὅτι δύνασθε νὰ μᾶς δώσῃτε τὴν ἔμεσον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ ἐνοχοποιηθέντος...

— Μάλιστα, κύριε. ‘Η ἀπόδειξις αὕτη, τὴν διοίσαν δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω εἰμὴ προφορικῶς, θὰ σᾶς ἐπιβεβαιώθῃ δι’ ἑγγράφου σχεδὸν αὐθεντικοῦ καὶ διὰ μαρτυριῶν. ‘Άλλ’ ἐν πρώτοις μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἡ ἐφημερίς ἔγραφεν ἀκριβῶς δρίζουσα ὅτι τὴν Πέμπτην κατὰ τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας περίπου, ἔξετελέσθη τὸ ἔγκλημα, περὶ οὐ πρόκειται. . .

— Τοῦτο εἶναι ἀκριβές.

— ‘Ελοιπόν, κύριε, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀκούετε καλῶς—καὶ ἐπὶ πλέον θὰ ἀποδείξω τοὺς λόγους μου—ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης, κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμέσειαν, δ. κ. Βαροδῆς ἡτο εἰς τὸν οἰκόν μου... Κατοικῶ δὲ εἰς Πασσόν. Καὶ μὲ τὴν μεγίστην ἀριθμοῦ ταχύτητα θὰ ἡτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν δόδον Ἀγίας. ‘Αννης πρὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμέσειας... συμβαίνει λοιπὸν σύγχισις, τὸ ἐπαναλαμβάνω, συμβαίνει παρενόησις. ‘Ο κ. Βαροδῆς δὲν δύναται νὰ είναι ἔνοχος τοῦ ἔγκληματος, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦσιν...

— Ἐπεκράτησεν ἐπὶ μικρὸν σιγή.

— Γνωρίζετε καλῶς, κύριε, εἶπεν δικαστὴς προσηλῶν τοὺς ὄφθαλμούς του ἐπὶ τοὺς μεθ’ οὐ συνδιελέγετο, ὅτι διακινδυνεύετε...

— ‘Ἐπειδὴ λέγω τὴν ἀλήθειαν!

— Παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς φιλίας, ἐκτενομένης πέραν τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων...

— ‘Άλλα σᾶς δρκίζομαι!...

— Περιμείνατε!...

— Ο δικαστὴς ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ βαθούς καὶ εἶπε :

— Προσαγάγετε τὸν κατηγορούμενον.

— Ο Πολλὲ ἡσθάνθη ἐκιντὸν ὡχριῶντα. ‘Αδριστος ἀγωνία ἐπίει τὴν καρδίαν του.

— Ο Βαροδῆς ἐνεφανίσθη συνοδευόμενος ὑπὸ δύο κλητήρων.

— Ήτο αὐτός, ἡτο ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναῖα μορφὴ του μετὰ τῶν ὄστεωδῶν καὶ ζωηρῶν διαχρώσεων αὐτῆς, μετὰ τῶν τεθλιμένων βλεμμάτων του.

— Άλλ’ ο Πολλὲ δυσκόλως κατώρθωσε νὰ καταστείῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως. Συνήθως, καὶ πρὸ δύο ἔτι ἡμερῶν, δ. Βαροδῆς ἔφερε τὴν μακροτάτην γενειάδα του, γενειάδα ξανθὴν λευκίζουσαν, γενειάδα πλουσίαν.

— Ήδη δ’ ἡ γενειάδα αὕτη ἡτο βραχεῖα, διχαζομένη εἰς δύο ὄξειας προεκβολάς, τοῦθ’ ὅπερ μετέβαλλε καὶ ἀνεκαίνιζεν διάκλητον τὴν φυσιογνωμίαν.

— Ο Βαροδῆς εἶδε τὸν Πολλὲ καὶ δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείῃ ἀνασκίρτησιν, ἢν εὐθὺς ἀντελήφθη ὁ δικαστής.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον; ήρώτησε τὸν Βαροδῆν.

— ‘Αν μὲ γνωρίζῃ! ξρέατο ὁ ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.

— Εὐασεστήθητε νὰ τηρήσητε σιγήν, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀρκετὰ ψυχρῶς. Τὸν κύριον ἔρωτω.

— Ο Βαροδῆς ἀνωρθώθη εὐρύνων τὸ στῆθος του, ως ἵνα τὸ πληρώσῃ δυνάμεως καὶ ἀέρος, καὶ εἶπεν ἀπλῶς :